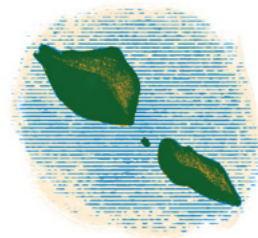

TOM OG DEN FØRFERDELIGE INFLUENSAEN

Av Lucy Stevenson Ewell
Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

Samoa er en øygruppe i Stillehavet.

Et tradisjonelt hus på Samoa, kalt fale, har ingen vegger.

I dag er det ett tempel på Samoa.

"Vær så god, Tamā (pappa)", sa Tom lavmælt. Toms far satte seg langsomt opp på sovematten sin. Tom hjalp ham å få i seg litt fersk kokosjuice.

Tamā og resten av Toms familie hadde vært syke i flere dager. Nesten alle andre i landsbyen var også syke. En pandemi hadde rammet øya – spanskesyken.

Tom gikk ut. Han var en av de få som var friske nok til å ta seg av de andre. Og mange familier trengte hjelp.

Jeg trenger mer kokosjuice, tenkte Tom. Han klatret opp i en høy kokospalme. Da han kom til toppen, plukket han noen kokosnøtter og kastet dem ned på bakken.

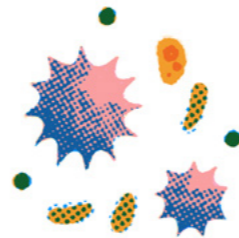
Da han klatret ned, tenkte Tom på innbyggerne i landsbyen. Det var skremmende å se så mange av dem syke.

Et år tidligere ble Toms lillebror Ailama syk. Det var også skummelt. Tom og familien ba om at han måtte bli bedre.

Så hadde Tamā en spesiell drøm. Drømmen viste ham hvordan han kunne hjelpe Ailama å bli bedre – ved å knuse bark fra et wiliwilitre for å lage saft av den. Tom hjalp Tamā å ta seg av Ailama, og de ga ham saft fra treet. Og Ailama ble bedre!

Tom visste at Gud hadde hjulpet dem da. Og han visste at Gud ville hjelpe dem nå.

Tom åpnet kokosnøttene. Den søte duften av kokosjuice fikk ham til å føle seg litt bedre. Han gikk til neste hus i landsbyen for å dele litt juice med naboene sine. Så gikk han til neste hus. Og det neste.

Spanskesyken nådde Samoa i 1918.

12

Tom var 12 år gammel da pandemien brøt ut.

Toms landsby Sauniatu ble bygget av en gruppe siste dagers hellige.

Tom visste at Gud ville hjelpe dem.

FOR ELDRE
BARN

Ukene gikk. Hver dag arbeidet Tom hardt for å ta seg av alle sammen. Han fanget høner slik at han kunne lage varm suppe å dele med andre. Han bar bøtter med vann fra kilden så folk fikk drikke.

Noen av innbyggerne i landsbyen døde. Tamā døde også. Det var veldig vanskelig for Tom. Hele landsbyen var lei seg. Men gjennom det hele husket Tom at Gud var glad i ham og ville hjelpe ham.

Tom sluttet ikke å hjelpe folk. Og etter en stund begynte folk å bli bedre!

Til slutt gikk influensapandemien over. Folk sluttet å bli syke. Tom og Ailama kunne til og med gå på skolen igjen. Tom savnet alltid Tamā. Men han visste at han en dag ville få se faren sin igjen. Og han visste at vår himmelske Fader alltid ville være der for å hjelpe ham. ●